

Sygn. akt III Ca 989/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2014 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G.

przeciwko S. T.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt I C 1263/13

oddala apelację

Sędzia Sądu Okręgowego

Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 grudnia 2013r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach oddalił powództwo B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. przeciwko S. T. o zapłatę.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że pozwany zawarł z S. A. z siedzibą w P. oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę o kartę kredytową.

26 października 2010r. S. A. z siedzibą w P. oddział w Polsce z siedzibą w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny o numerze (...), z którego wynika, że na dzień wystawienia tytułu, zadłużenie pozwanego wynikające z umowy kredytowej, wynosiło 3.135,03 zł. Tytułowi temu nadano klauzul/ę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 7 stycznia 2011r. (sygn. akt I Co 7395/10).

27 kwietnia 2012r. S. A. z siedzibą w P. oddział w Polsce z siedzibą w W. zawarła z B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności.

13 maja 2013r. sporządzono wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stwierdzający, że zobowiązanie pozwanego w stosunku do powoda na dzień wystawienia wyciągu wynosi 4.240,38 zł i wynika z umowy kartę kredytową.

Powód powiadomił pozwanego S. T. o dokonany przelew wierzytelności i wezwał go do zapłaty, czego pozwany nie dokonał.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Rejonowy oddalił powództwo. Sąd wskazał, że zarówno wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ksiąg bankowych nie mają mocy dokumentów urzędowych, tak więc powód winien wykazać wysokość ewentualnego zobowiązania za pomocą innych środków dowodowych. Powód natomiast ograniczył się do przedłożenia umowy o kartę kredytową zawartą w dniu 13 grudnia roku przez pozwanego z S. A. z siedzibą w P. oddział w Polsce z siedzibą w W., jednak bez załączników oraz regulaminu. Sąd wskazał, że do skutecznej weryfikacji wysokości zobowiązania wynikającego z takiej umowy konieczne jest przedłożenie pełnego wyciągu transakcji finansowych dokonanych za pomocą karty oraz wszelkich załączników.

Sąd nadto uznał, że powód nie wykazał również, aby skutecznie nabył od S. A. z siedzibą w P. oddział w Polsce z siedzibą w W. jakąkolwiek wierzytelność przysługującą w stosunku do pozwanego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości i zarzucając sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez bezpodstawne przyjęcie, że powód nie udowodnił legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia, mimo, iż z dokumentacji sprawy znajdują się zarówno wyciąg z umowy cesji i wyciąg z załącznika do tej umowy zawierający dane nabytej wierzytelności, umowa o kartę kredytową, bankowy tytuł egzekucyjny, korespondencja świadcząca o toczącym się przeciwko pozwanemu postępowaniu egzekucyjnym, jak również wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda. Zarzucił także naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wyjście poza zasadę swobodnej oceny dowodów i dowolne przyjęcie, że przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, umowa cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika do umowy cesji nie stanowią dowodów nabycia wierzytelności, mimo, iż okoliczność ta wynika wprost z przedmiotowych dokumentów; naruszenie art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu przez Sąd, że strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne; naruszenie art. 65 k.c. w związku z art. 509 k.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do uznania umowy cesji za nieskuteczną, podczas gdy powód przedłożył do akt sprawy potwierdzoną za zgodność z oryginałem umowę cesji wierzytelności, zawierającą wszystkie elementy przedmiotowo oraz podmiotowo istotne, by uznać sesję za skuteczną; naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie przy ocenie przedłożonych przez powoda dowodów w postaci: bankowego tytułu egzekucyjnego oraz korespondencji komornika z poprzednim wierzycielem; naruszenie art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie wniosku w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach o sygn. akt Km 1020/11, co miało istotny wpływ na wynik sprawy.

Ma tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych za I i II instancję, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie temu sądowi orzeczenia o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Art. 505¹ § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym do art. 387 § 1 k.p.c. Zatem, jeżeli Sąd II instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na uwadze powyższe unormowania, Sąd Odwoławczy dokonując oceny całości ustaleń i oceny prawnej uznał, że apelacja powoda jest nieuzasadniona i jako taka nie może odnieść w żadnym zakresie oczekiwanego skutku.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Z tych też względów ustalenia faktyczne Sądu I instancji Sąd Odwoławczy przyjął za własne.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W świetle art. 509 k.c. dopuszczalne jest zbycie wierzytelności niedokładnie oznaczonej, jeżeli można ją określić na podstawie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika (tak Sąd Najwyższy m.in. w wyrokach: z dnia 5 września 2001r., I CKN 379/00; z dnia 5 listopada 1999r. III CKN 423/98). Oznaczenie wierzytelności powinno nastąpić poprzez wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia.

Zgodnie z art. 511 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lutego 2002r. (II CKN 1160/99), przepis ten nie przewiduje rygoru nieważności w razie dokonania przelewu bez zachowania wymogu formy pisemnej. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 74 § 1 k.c., niezachowanie formy pisemnej zastrzeżonej w art. 511 k.c. nie skutkuje nieważnością umowy przelewu, a jedynie określonymi ustawowo ograniczeniami dowodowymi.

Art. 6 k.c. stanowi, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z tą zasadą na powódce spoczywał ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jej roszczenia, natomiast na pozwanym spoczywa ciężar udowodnienia ekscpeji i faktów uzasadniających w jej ocenie oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82).

Stosownie do art. 232 k.p.c. na stronach ciąży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku: z dnia 17 grudnia 1996r., I CKU 45/96; z dnia 11 lipca 2001r., V CKN 406/00; z dnia 12 kwietnia 2000 r., IV CKN 22/00)

W świetle powyższego to powód powinien wykazać, że dołączona umowa przelewu wierzytelności dotyczy pozwanego. Uwzględniając przy tym treść art. 511 k.c., należy zwrócić uwagę, że „pismem stwierdzającym wierzytelność może być zarówno dokument będący wynikiem zachowania zwykłej formy pisemnej, jak i tym bardziej kwalifikowanej formy pisemnej: akt notarialny, pismo z urzędowym poświadczeniem podpisu lub pismo z urzędowym poświadczeniem daty, pismo w postaci elektronicznej opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu (art. 78 § 2 k.c.).” (Agnieszka Rzetecka-Gil - Komentarz do art.511 Kodeksu cywilnego).

Za dowód taki nie można uznać wydruku nazwanego "wyciągiem z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 27 kwietnia 2012r.", gdyż nie był przez nikogo podpisany. Umowa z dnia 27 kwietnia 2012r. zawarta z S. A. z siedzibą w P. oddział w Polsce z siedzibą w W. ma bowiem ramowy charakter, natomiast załącznik do umowy, na którym wymieniono imię i nazwisko pozwanego, jego numer PESEL, serię dowodu osobistego oraz stan jego zadłużenia oraz numer umowy i rodzaj kredytu, stanowi jedynie wydruk komputerowy, wobec czego nie ma mocy dokumentu, a tym bardziej nie stanowi pisma stwierdzającego przeniesienie wierzytelności.

Sąd Okręgowy podziela także pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 lutego 2013r., sygn. akt I ACz 284/13, iż oświadczenie funduszu tylko potwierdzające istnienie wierzytelności i nabycie ich przez fundusz nie mieści się w kategorii dokumentów urzędowych wymienionych w art. 194 ustawy z 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i w konsekwencji nie może stanowić wystarczającej podstawy do wykazania przejścia uprawnień na następcę.

Wykazanie faktu przejścia uprawnienia, tu: nabycia wierzytelności w drodze umowy cesji, wymaga zaoferowania odpowiednich dowodów, czego – jak wyżej wskazano – powód nie uczynił. W konsekwencji trzeba uznać, że powód nie wykazał by przysługiwała mu legitymacja czynna, co prowadzić musiało do oddalenia powództwa.

Z tych względów Sąd Okręgowy oddalił apelację w oparciu o art. 385 k.p.c.

SSO Andrzej Dyrda